

[K. B. Andersen.]

for taletiden denne gang, skal jeg nøjes med at sige til ministeren: han skal lytte med forsigtighed, med megen forsigtighed, til det, der er sagt fra fru Ellen Strange Petersen og fra hr. Bernhard Baunsgaard, hvor studentereksamen får en helt urimelig placering i denne sammenhæng. Jeg tror ikke, det er nødvendigt at sige mere om det. Det er, som om alt skal den vej rundt for rigtig at blive anerkendt. Må jeg nøjes med at sige det på den måde: jeg håber, at ministeren lytter mindre til fru Ellen Strange Petersen og til hr. Baunsgaard og tænker mere på, at to af hans forgængere var Jørgen Jørgensen og Helveg Petersen. Så tror jeg også, han handler rigtigt i forholdet til HF.

Den mulighed for en nydannelse, som HF indebærer, vil vi fra socialdemokratiets side holde meget fast ved. Vi vil bede ministeren hjælpe os med det, og kommer han i vanskeligheder i sine regeringspartier, skal vi nok være ved hans side. Jeg har indtryk af, at vi ikke løber panden mod en mur, når vi beder ham om denne hjælp.

Formanden: Hr. Bernhard Baunsgaard har ordet. (*Ellen Strange Petersen:* Må jeg bede om ordet?). Hr. Bernhard Baunsgaard har ordet! Man bør tydeligt tilkendegive, hvis man ønsker ordet.

Bernhard Baunsgaard: Må jeg begynde med at takke ministeren for tilsagnet om, at vi får en undersøgelse af de elever, der melder sig til HF-kurserne. Jeg forstod ministeren på den måde, at han ikke alene ville lade undersøge elevernes uddannelsesmæssige baggrund, men også deres sociale baggrund. Vi kan vel udstrække det til at sige: deres hjemlige baggrund i det hele taget, for det er jo det, vi gerne vil have rørt ved.

Når jeg har sagt det, føler jeg straks trang til at rette en misforståelse, som jeg håber at det ærede medlem hr. K. B. Andersen er ene om i denne sal, nemlig at jeg skulle have sagt noget som helst om, at jeg ønskede, at studentereksamen skulle være eneafgørende ved noget som helst. Det har jeg ikke sagt, og jeg kan ikke forstå, hvordan det ærede medlem har fået den opfattelse, men det må vel skyldes et øjeblik uopmærksomhed hos ham.

Derimod har jeg talt om, at det, man har

gjort her, er, at man har nærmet HF og gymnasieuddannelsen til hinanden, og så har jeg rejst spørgsmålet, om det så ikke var rimeligt, at vi fandt ud af, om disse to uddannelser ikke kunne nærmes endnu mere til hinanden. Hvordan det kan blive til, at studentereksamen skulle være eneafgørende, det forstår jeg ikke, men det var måske også lidt mere en polemisk bemærkning.

Må jeg derefter lige kommentere nogle bemærkninger, der faldt fra det ærede medlem hr. Morten Lange. Jeg tror, de er meget vigtige, når vi skal videre i denne diskussion, og det skal vi jo. Jeg siger til hr. Morten Langes bemærkninger om, at hvis man skulle kunne rationalisere universitetsuddannelserne, må universiteterne have lov til at stille specielle krav til elevernes forudgående uddannelse. Det tror jeg er noget af det vigtigste, der er sagt her i eftermiddag, at hvis vi skal klare en fornyelse af universiteterne, så må universiteterne have lov at stille særlige krav til eleverne, når de møder op på universiteterne.

Må jeg sammenholde dette med nogle bemærkninger af hr. Sigsgaard om, at det gjorde jo ikke så meget, hvad man mødte frem med ved universiteterne rent fagligt. Ja, jeg ved ikke, i hvilken forbindelse hr. Sigsgaard har tænkt på det. Vi har fået at vide af hr. Morten Lange, at det i høj grad besværliggør uddannelsen på universiteterne og hindrer en rationalisering, og hr. Sigsgaards bemærkning om, at man jo så blot kunne tage en tillægsprøve, beder jeg det høje ting om at overveje nøje. Man må være klar over, at jo højere op man lægger en tillægsprøve, jo dyrere bliver den. Må jeg bruge som eksempel uddannelsen til dyrlæge. Den koster vel et halvt hundrede tusind på landbohøjskolen. Kan vi få flyttet noget af uddannelsen ned i gymnasiet, så har vi den til ca. 8.000 kr. pr. år. Det er dog også en ting, vi er nødt til at tage med i vore overvejelser.

Men som sagt, jeg håber, at vi kommer videre i diskussionen, og jeg skal meget gerne være med til at arbejde for, at vi stiller kandidaterne til en hvilken som helst uddannelse lige derved, at vi spørger: hvor meget kan I, når I begynder? Det må være det afgørende. At så gymnasiet er en efter min mening udmærket vej, forhindrer dog ikke, at der kan være andre udmærkede